

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **R. H.**, nar., st. příslušnost Irák, zajištěna v, zastoupena Mgr. Matějem Šedivým, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Kounicova 24, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 3. 2016, č. j. KRPB-74603-12/ČJ-2016-060022-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 3. 2016, č. j. KRPB-74603-12/ČJ-2016-060022-50A (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byla zajištěna ve smyslu § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 25. 3. 2016 do 25. 4. 2016, a to za účelem předání do příslušného členského státu Evropské unie (dále jen „EU“) podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná odkázala na ustanovení § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu cizince, je policie oprávněna na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně

vstoupil nebo pobýval na území, zajistit za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie.

Při rozhodování o zajištění žalovaná vycházela z následujících skutkových okolností. Žalobkyně byla zadržena na území ČR na dálnici D2 v prostoru bývalého hraničního přechodu Lanžhot, kterak cestovala v dodávce P. RZ, MPZ Polsko, jedoucí ve směru ze Slovenska do ČR společně se skupinou dalších 16 osob, mezi nimiž byl zjištěn i její manžel S. H. a jejich děti R., J., A. a R. H.. Žalobkyně u sebe neměla cestovní doklad. Na základě lustrace v systému Eurodac bylo po jejím zajištění zjištěno, že její otisky prstů se shodují se záznamem ID z Bulharska. Z toho žalovaná dovodila, že žalobkyně je vedena jako žadatelka o přiznání mezinárodní ochrany v členském státě EU, a proto jsou zde důvody pro zahájení dublinského řízení. V rámci správního řízení o uložení povinnosti k opuštění území žalobkyně uvedla, že odcestovala z Iráku před dvěma měsíci se svým manželem a dětmi do Turecka, odkud se dostali do Bulharska. Tam je kontrolovala policie, která jim sejmula otisky prstů a odvezla je do tábora, kde strávili dvacet dnů. Poté cestovali pomocí převaděče přes Srbsko do Maďarska, kde jim policie vzala opět otisky prstů, a byli převezeni do tábora, v němž zůstali asi pět dnů. Za pomoci převaděče se dostali autem do ČR. Chtějí se dostat do Německa a tam požádat o azyl. Žalobkyně neví, zda někde žádala o azyl, ale nějaké dokumenty podepsala v Bulharsku a v Maďarsku.

Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně dne 25. 3. 2016 vstoupila a pobývala na území ČR bez víza a oprávnění k pobytu a dle zjištění je žalobkyně vedena jako žadatelka o přiznání mezinárodní ochrany v Bulharsku. Výše uvedené skutečnosti zakládají důvod pro zahájení dublinského řízení. Žalovaná poukázala na čl. 28 nařízení Dublin III a uvedla, že v daném případě existuje nebezpečí útěku žalobkyně, neboť tato je žadatelkou o mezinárodní ochranu v Bulharsku a měla povinnost setrvat na tomto území až do skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobkyně vstoupila na území EU nelegálně bez cestovního dokladu a bez víza a bez těchto dokladů měla v úmyslu cestovat dále do Německa. Svým jednáním prokázala, že v úsilí o dosažení svého cíle nemá zábrany porušovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území států EU, přičemž její jednání nedává záruku, že bude dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předána do země, která je příslušná k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu. Tím je dáno nebezpečí útěku žalobkyně.

Žalovaná zkoumala rovněž možnosti uložení mírnějších opatření, zejména zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců, nicméně shledala, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců by bylo z hlediska jednání žalobkyně nedostačující, a to zejména po zhodnocení popsání skutkového stavu. V rámci rozhodování o zajištění se žalovaná rovněž zabývala tím, zdali je předání žalobkyně potenciálně možné a zdali nebude nepřiměřeně zasaženo do jejího soukromého a rodinného života. K tomu žalovaná uvedla, že žalobkyně přicestovala do ČR s dalšími rodinnými příslušníky, s nimiž je vedeno stejné řízení. Jejich společným cílem je Německo. Tito budou společně umístěni do zařízení pro zajištění cizinců, přičemž s ohledem na shora uvedené nebude zajištěním žalobkyně a jejím předáním podle mezinárodní smlouvy do státu, v němž je se jmenovanou vedeno řízení o azylu, nepřiměřeně zasaženo do jejího rodinného a soukromého života. Bulharsko je považováno za bezpečnou zemi dodržující právní předpisy na ochranu uprchlíků. Proto považovala žalovaná předání žalobkyně za možné. Žalovaná rovněž vyhodnotila dobu zajištění, přičemž při zohlednění lhůt stanovených

v čl. 28 nařízení Dublin III a lhůty podle § 27 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, stanovila dobu zajištění v délce 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Přitom má žalovaná za to, že tato lhůta je v souladu s relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudkem č. j. 7 Azs 11/2015-32.

III. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně nejprve namítla jeho nepřezkoumatelnost. Elementárním požadavkem pro zachování zákonnosti je řádné odůvodnění rozhodnutí, avšak v případě žalobkyně je rozhodnutí o jejím zajištění zjevně nepřezkoumatelné, neboť je založeno na nutnosti omezit osobní svobodu žalobkyně v souvislosti s jejím předáním na území Maďarska či Bulharska pro posouzení údajných žádostí o mezinárodní ochranu. Žalobkyně se domnívá, že zmíněný alternativní způsob určení státu, do kterého má účastník vycestovat, a s tím související alternativní určení údajně podaných žádostí o mezinárodní ochranu, je nepřezkoumatelný a vnitřně rozporný. Rozhodnutí o zajištění cizince může dle názoru žalobkyně obstát toliko za předpokladu, že bude přesně popsán důvod zajištění, tj. nikoliv alternativně ale exaktně, a že bude náležitě odůvodněno omezení osobní svobody, coby prostředek *ultima ratio*. V předmětné věci však nebyla splněna ani jedna z uvedených podmínek, neboť není zřejmé, zdali má být žalobkyně žadatelkou o mezinárodní ochranu na území Maďarska či Bulharska. Navíc vše nasvědčuje tomu, že si žalobkyně není vědoma toho, že by na území těchto států požadovala mezinárodní ochranu, a nechápe, proč má být do těchto států přemísťována.

V této souvislosti se žalobkyně domnívá, že není dán důvod pro omezení její osobní svobody, a minimálně do doby vyjasnění existence správních řízení na území jiných států Evropské unie měla žalovaná postupovat dle § 119 zákona o pobytu cizinců a žalobkyni posuzovat coby cizinku nacházející se na území ČR bez platného víza či pobytového oprávnění. V rámci řízení o správním vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců pak bylo povinností žalované důkladně posuzovat okolnosti ovlivňující přiměřenost rozhodnutí s ohledem na potenciální zásah do osobního a rodinného života žalobkyně, zejména s přihlédnutím k možnosti vycestování do domovského státu, a s tím související případné ochrany žalobkyně. I pokud by se žalovaná neztotožnila se shora uvedenou argumentací, tak je nutno uvést, že za dané situace nebylo nezbytné přikročit k tak extrémnímu zásahu do osobnostní sféry žalobkyně, neboť je zjevné, že si žalobkyně nebyla vědoma toho, že porušuje pobytové povinnosti, protože při absenci subjektivní stránky protiprávnosti nebylo nezbytné ji omezovat na osobní svobodě. Žalobkyně v této souvislosti uvedla, že rozhodnutí o zajištění cizince lze vydat pouze tehdy, nepostačuje-li uložení mírnějšího opatření. V případě, že se správní orgán rozhodne aplikovat institut zajištění, tak je povinen v odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince mimo jiné uvést, z jakého důvodu nepostačuje uložení zvláštního opatření. Žalobkyně tedy napadá samotnou zákonnost svého zajištění a zároveň zastává názor, že z obsahu napadeného rozhodnutí v žádném případě nevyplývá nezbytnost užití institutu zajištění coby krajního prostředku. Jak již bylo opakovaně judikováno, v případě zajištění cizince se jedná o zcela mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu dané osoby.

V případě uplatnění zajištění je tak nutno nejprve vždy zkoumat, zda je takový postup skutečně nezbytný, a zda pro jeho uplatnění existují opravdové důvody, z nichž jasně vyplývá, že by případné užití méně postihujících opatření nebylo splnilo účel. Dle názoru žalobkyně pak žalovaná jednala v rozporu s výše uvedeným. Rozhodnutí o zajištění, jako rozhodnutí, kterým je omezena osobní svoboda člověka, musí být dostatečně odůvodněno a

měly by v něm být posouzeny všechny okolnosti, pro které nelze použít některé mírnější instituty. Žalovaná pouze stroze rekapituluje pobytovou historii žalobkyně a konstatuje, že je přesvědčena, že v případě žalobkyně nemohou být účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření. Právo na osobní svobodu je zaručeno Listinou, přičemž nikdo nesmí být zbaven svobody jinak, než z důvodu a způsobem, který stanoví zákon. Výše uvedené platí zcela jednoznačně pro všechny instituty zajištění specifikované v zákoně o pobytu cizinců. Zajištění představuje v rámci správního řízení nejzávažnější zajišťovací opatření, které má na účastníka i na jeho blízké osoby citelný dopad. Správní orgány musejí proto při rozhodování o zajištění cizince postupovat s maximální obezřetností a velmi důkladně zkoumat důvodnost zajištění, popř. jeho dalšího trvání. Přitom je vždy třeba mít na paměti fakultativní charakter institutu zajištění a jeho nepřipustnost, je-li účelu zajištění možno dosáhnout mírnějšími a hospodárnějšími prostředky. Aby správní orgán dostál ústavněprávnímu požadavku zdrženlivosti ve věcech omezování osobní svobody a imperativu maximální šetrnosti k právům účastníka řízení, musí výslovně, přehledně a logicky vysvětlit, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se cizinec bude vyhýbat realizaci vycestování, a to za podmínek stanovených zákonem. Rozhodující správní orgán ve věci zajišťování cizince musí tedy zároveň výslovně uvést, proč je v daném případě zajištění opatřením nezbytným pro dosažení účelu správního řízení, a proč nelze tohoto účelu dosáhnout jinak, což v napadeném rozhodnutí absentuje.

Žalobkyně dále poukázala i na ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a z něj vyplývající zásadu přiměřenosti postupu správního orgánu a uplatňování jeho pravomoci při zasahování do práv a oprávněných zájmů dotčených osob, tedy osob, jichž se výkon působnosti správních orgánů nějakým způsobem dotýká. Nad rámec uvedeného pak žalobkyně uvádí, že došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť před vydáním rozhodnutí nebyla všem vedlejším účastníkům řízení dána možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí.

IV. Vyjádření k žalobě

Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla následující argumentaci. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvedla, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu je smyslem řízení o zajištění cizince pouze vytvoření podmínek pro to, aby mohl být hlavní účel (předání cizince do příslušného členského státu) realizován (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011). Dále poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011-124, jakož i na právní úpravu obsaženou v nařízení č. 603/2013 ze dne 26. 6. 2013, o zřízení systému Eurodac. K námitce alternativního způsobu určení příslušného členského státu žalovaná uvedla, že primárním účelem zajištění je vytvořit podmínky pro realizaci předání, resp. přemístění cizince do členského státu, který je příslušný posoudit jeho žádost o mezinárodní ochranu. Žalované tedy nepřísluší v rámci řízení o zajištění rozhodovat o tom, zda a do které země bude cizinec, u něhož byla nalezena shoda otisků prstů v systému Eurodac, nakonec předán. V daném případě bylo na základě porovnání otisků prstů žalobkyně v systému Eurodac zjištěno, že tato požádala o mezinárodní ochranu v Bulharsku. Nicméně o stanovení státu, do kterého bude cizinec přemístěn, je rozhodováno až v rámci dublinského řízení, k jehož vedení je věcně příslušné Ministerstvo vnitra. Na základě provedeného dublinského řízení je pak vydáno správní rozhodnutí, proti kterému má osoba právo soudního přezkumu.

Žalovaná dále uvedla, že při posuzování existence nebezpečí útěku a možnosti uložení mírnějších opatření vycházela zejména z toho, že v případě žalobkyně a jejích rodinných

příslušníků není pochyb o tom, že konečným cílem jejich cesty je od samého počátku Německo. Za dosažením cíle své cesty žalobkyně cestovala za pomoci převaděče z Turecka do Bulharska a pak do Maďarska a zcela vědomě vstupovala bez platného cestovního dokladu a náležitých oprávnění na území členských států EU. Žalobkyně nemá v ČR žádné příbuzné a nemá možnost zajistit si zde obživu a ubytování a chce pokračovat v cestě do Německa. Uvedené skutečnosti podle názoru žalované neskýtají žádnou záruku, že by žalobkyně skutečně dobrovolně vyčkala na území ČR, až bude předána do příslušného členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.

Pro úplnost žalovaná odkázala na charakter řízení o zajištění, v němž je rozhodnutí prvním úkonem v řízení, pročez není možno aplikovat ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.

V. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci nařízení jednání nenavrhli a soud neshledal v posuzované věci provedení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž věc posuzoval na základě skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Po zhodnocení všech žalobkyní předkládaných námitek dospěl krajský soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Ze správního spisu, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici, vyplývají následující klíčové skutečnosti. Žalobkyně byla dne 25. 3. 2016 na dálnici D2 ve směru jízdy ze Slovenska do ČR (56. km) kontrolována hlídkou PČR, Odborem cizinecké policie. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nepředložila platný cestovní doklad či oprávnění k pobytu, byla následně společně s manželem a jejich dětmi zajištěna podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o Policii České republiky. Porovnáním otisků prstů žalobkyně se záznamy v systému Eurodac bylo zjištěno, že tato je vedena jako žadatelka o mezinárodní ochranu v Bulharsku. Z výpovědi žalobkyně pro účely správního řízení o povinnosti opustit území ČR pak vyplynulo, že žalobkyně je irácké státní příslušnosti, přičemž z Iráku cestovala za pomoci převaděčů mimo jiné přes Turecko, Bulharsko a Maďarsko, přičemž cílem její cesty je Německo, kde se zamýšlí s rodinou usadit. Na základě zjištěných skutečností vydala žalovaná napadené rozhodnutí, jehož převzetí, včetně skutečnosti, že obsahu rozhodnutí porozuměla, žalobkyně stvrdila dne 25. 3. 2016 ve 20:00 hodin svým podpisem. Obsah rozhodnutí byl žalobkyni přetlumočen ustanoveným tlumočníkem.

Žalobkyně ve své žalobě předkládá dvě stěžejní námitky. Předně uvádí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné s ohledem na alternativní způsob určení státu, do něhož má žalobkyně vycestovat. Druhá žalobní námitka pak směřuje k údajné nezákonnosti rozhodnutí z důvodu nedostatečného posouzení možnosti přijetí mírnějších opatření, nežli je samotné zajištění, a s tím související nepřiměřenosti postupu žalované.

Stran první žalobní námitky nutno nejprve uvést, že tato nekoresponduje úplně přesně s obsahem správního spisu a samotného napadeného rozhodnutí. Krajskému soudu je známo, že žalovaná vedla v tutéž dobu jako se žalobkyní jednotlivá správní řízení o zajištění i se zbylými členy rodiny žalobkyně, jakož i s dalšími osobami, které byly společně s žalobkyní zadrženy (řízení vedená pod sp. zn. 33 A 38/2016, sp. zn. 33 A 40/2016, sp. zn. 33 A 41/2016, sp.zn. 33 A 42/2016, sp. zn. 33 A 43/2016 a sp. zn. 33 A 44/2016). Všechna vydaná rozhodnutí v těchto věcech se přitom vyznačují obdobnými skutkovými okolnostmi a byla též napadena žalobou stejného znění podanou u zdejšího krajského soudu, přičemž stranu žalobce v těchto řízeních vždy zastupuje tentýž právní zástupce. Je pravdou, že v těchto dalších řízeních bylo mimo jiné předmětem sporu, zda je možné cizince zajistit, přichází-li podle Dublinského nařízení pro účely posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v úvahu příslušnost více členských států EU. Takto tomu ovšem nebylo v posuzovaném případě.

Ačkoliv žalobkyně v průběhu správního řízení o uložení povinnosti k opuštění území uvedla, že jí byly sejmuty otisky prstů jak v Bulharsku, tak i v Maďarsku, ze správního spisu žalované vyplývá, že v systému Eurodac byla nalezena shoda otisků prstů pouze se záznamem z Bulharska (ID). Z této skutečnosti žalovaná vycházela i v napadeném rozhodnutí, v němž za stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu označila Bulharsko. Občasné a spíše povšechné zmínky ve vztahu k Maďarsku, které se v napadeném rozhodnutí nachází, pak lze přičíst skutečnosti, že žalovaná téhož dne vydala vícero rozhodnutí ve skutkově obdobných věcech, z nichž pouze případ žalobkyně se poněkud vymyká v tom směru, že na rozdíl od zbylých členů její rodiny není v systému Eurodac záznam o tom, že by jí byly sejmuty otisky prstů v Maďarsku. Tyto zmínky však nemohou mít vliv na zákonnost či přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (což ostatně žalobkyně ani nenamítá), neboť v rozhodných pasážích vztahujících se přímo k osobě žalobkyně žalovaná jednoznačně označila Bulharsko jako jediný stát, v němž podle zjištěných informací žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany a žalovaná ani nikterak nerozvíjela úvahy o tom, že by existovala potenciální možnost předání žalobkyně do jiného státu než Bulharska. Lze tedy konstatovat, že první žalobní námitka je ve vztahu k napadenému rozhodnutí zcela irelevantní, přičemž právní zástupce žalobkyně zjevně přehlédl odchylky skutkového stavu oproti řízením, v nichž vystupuje jako právní zástupce zbylých členů rodiny žalobkyně. Krajský soud má tedy za to, že za těchto okolností postrádá smyslu, se předmětnou námitkou na tomto místě jakkoliv blíže zabývat, neboť její podstatou je tvrzení, že aby mohla žalovaná o zajištění rozhodnout, bylo třeba v rozhodnutí konkrétně uvést, do kterého státu je žalobkyně povinna vycestovat. Tomuto požadavku přitom žalovaná v posuzovaném případě vyhověla.

K druhé žalobní námitce, že se žalovaná nevypořádala s principem nezbytnosti zásahu do osobní svobody žalobkyně, resp. ve spojení s namítanými nedostatky odůvodnění pouze stroze rekapitulovala pobytovou historii žalobkyně a konstatovala, že správní orgán je přesvědčen, že v případě žalobkyně nemohou být účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, krajský soud dospěl k následujícím závěrům. V prvé řadě krajský soud musí přisvědčit žalobkyni, že odůvodnění této otázky není silnou stránkou napadeného rozhodnutí a je na samotné hranici přezkoumatelnosti. Nicméně na druhé straně se nejedná o situaci, kdy by odůvodnění možnosti aplikace mírnějších prostředků (opatření) zaručujících, že žalobkyně neopustí ČR do doby dokončení dublinského řízení, nebyla žalovanou vůbec hodnocena. Krajský soud připomíná v tomto ohledu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 – 40, podle něhož „[t]aké v případě zajištění cizince za účelem jeho předání podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců je nutno dát přednost výkladu, který bude souladný s čl. 15 návratové směrnice a také s čl. 8 Listiny a čl. 5

Úmluvy. Lze proto shrnout, že před zajištěním cizince za účelem jeho předání je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Vedle toho, že správní orgán musí výše uvedenou úvahu učinit, musí ji také v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 - 74, a ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51) promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. V opačném případě trpí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelností.“ V posuzované věci je zřejmé, že žalovaná se zabývala otázkou aplikace mírnějších prostředků, než je zajištění žalobkyně, což také v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedla. Tím se napadené rozhodnutí odlišuje od situace popsané v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, kde byla dovozena primárně povinnost vypořádat se s těmito zvláštními opatřeními. Žalovaná odkázala na skutkový stav věci, který byl v napadeném rozhodnutí rovněž popsán, a z něho dovodila, že využití mírnějších opatření nepřípadalo v dané věci v úvahu. Krajský soud má tedy za to, že žalovaná – byť velmi stroze a úsporně – v minimálním rozsahu dostála požadavkům na odůvodnění rozhodnutí o zajištění žalobkyně, pročez nebylo na místě shledat je v tomto ohledu nepřezkoumatelným.

Pokud žalobkyně navíc namítala porušení základních principů správního řízení, zejm. zásady proporcionality (přiměřenosti) a také porušení práv účastníka řízení, krajský soud tyto námitky rovněž neshledal důvodnými. Poukazovala-li žalobkyně na zásadu proporcionality (přiměřenosti) postupu správního orgánu, pak krajský soud uvádí, že tento princip je specificky promítnut v řízení o zajištění právě v povinnosti zajišťujícího orgánu zkoumat jiné mírnější alternativy, než je zajištění. Tím má být zaručeno vyvážení mezi kolidujícími principy, tedy ochranou osobnosti cizince (konkrétně jeho osobní svobody) a veřejným zájmem na fungování dublinského systému a společného azylového systému Evropské unie. Zajištění žalobkyně nebylo podle přesvědčení krajského soudu v rozporu se zásadou přiměřenosti výkonu pravomoci správním orgánem, což bylo žalovanou dostatečně zdůvodněno. Namítala-li konečně žalobkyně, že žalovaná porušila též ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, pak se krajský soud zcela ztotožňuje s žalovanou, že *ratio legis* předmětné právní úpravy nepředpokládá, že by toto ustanovení mělo být v řízení o zajištění cizince aplikováno, neboť jeho použití je vyloučeno na základě speciální právní úpravy tohoto řízení. Podle ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem v řízení. Je tedy třeba naprosto vyloučit možnost subsidiárního použití ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, které lze uplatnit pouze v řízeních o dvou a více úkonech správního orgánu. Krajský soud proto ani tyto námitky neshledal jako důvodné.

Vzhledem ke všem shora uvedeným důvodům krajský soud rozhodl, jak je ve výroku I. uvedeno, a žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. dubna 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková